

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **VS PETROL s. r. o.**, se sídlem Španielova 1701/52a, Praha 6, zastoupená Mgr. Jakubem Kratochvílem, advokátem se sídlem Novomlýnská 3, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2016, č. j. 47 A 34/2013 – 111,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“), kterým Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) zamítl stěžovatelčinu žalobu ze dne 24. 10. 2013, směřující proti shora označenému rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce (dále jen „rozhodnutí žalované“). Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu (inspektorát České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu je dále označován jen jako „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 5. 2013, č. j. 10/0195/13/11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), které bylo zároveň žalovaným potvrzeno.

Správní orgán prvního stupně uložil stěžovateli pokutu ve výši 100 000 Kč za správní delikt dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění zákona č. 91/2011 Sb. (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že při kontrole provedené dne 5. 12. 2012 v provozovně prodala motorovou naftu pro mírné klima (DIESEL PLUS), která nesplňovala požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, a to požadavky na jakost stanovené v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 133/2010 Sb.“), neboť motorová nafta neodpovídala normě ČSN EN 590 v ukazateli „bod vzplanutí P. M.“, kdy zjištěná hodnota 44,5 °C (resp. 47 °C při druhé analýze téhož vzorku) nedosahovala výše stanoveného minima 53,0 °C (při zahrnutí nejistoty měření). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „správní řád“), rovněž uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1000 Kč.

Krajský soud přistoupil k vydání napadeného rozsudku (zamítnutí žaloby) poté, co Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované, rozsudkem ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 36/2016 – 49 (dále jen „zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu“), zrušil předchozí zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 29. 1. 2016, č. j. 47 A 34/2013 – 57, a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve svém zrušujícím rozsudku se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěry krajského soudu o rovnocennosti důkazních prostředků nasvědčujících spáchání správního deliktu stěžovatelkou na straně jedné a důkazních prostředků spáchání deliktu vyvracejících na straně druhé. Dle Nejvyššího správního soudu se stěžovatelce nepodařilo zpochybnit správním orgánem prvního stupně zjištěný skutkový stav prostřednictvím předložení vlastního protokolu o výsledcích zkoušky na bod vzplanutí motorové nafty, neboť nebylo najisto postaveno, že by předmětem zkoušky provedené na popud stěžovatelky byl skutečně vzorek motorové nafty šarže shodné se vzorkem, jenž byl odebrán správním orgánem prvního stupně a na jehož pokyn byl následně též testován. Jelikož z uvedeného důvodu měl Nejvyšší správní soud za to, že skutkový stav, který vzaly správní orgán i žalovaná za prokázaný, ob stojí, shledal tehdejší kasační stížnost žalované důvodnou a jí napadený rozsudek krajského soudu zrušil. V nyní napadeném rozsudku tak byl krajský soud s ohledem na ustanovení § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán právním názorem dle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v dalším řízení nařídil jednání, v jehož rámci provedl důkaz rozhodnutími žalované, (č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št a č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö) a krajského inspektorátu (ze dne 28. 11. 2008, č. j. 311/09-10-08, ze dne 10. 6. 2010, č. j. 10/0807/10/11, a ze dne 17. 1. 2011, č. j. 10/1673/10/11), na něž odkazovala stěžovatelka již ve správním řízení. Dále krajský soud provedl důkaz odborným stanoviskem vedoucího akreditované zkušební laboratoře společnosti SGS Czech Republic, s. r. o. (dále jen „SGS“), Ing. V. T., CSc.

pokračování

V odůvodnění napadeného rozsudku pak krajský soud k otázce důvodnosti žaloby předeslal, že je vázán právním názorem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a není tedy oprávněn k argumentaci stěžovatelky jeho závěry jakkoli přehodnocovat. Kritiku stěžovatelky směřující vůči vypovídací hodnotě odborného stanoviska Ing. T. označil krajský soud za přepjatou, neboť údaje ve stanovisku obsažené jsou založené na objektivních skutečnostech, jež se odrážejí i v obsahu správního spisu či v technických normách, nikoli tedy na subjektivních a neověřitelných tvrzeních. Klíčový bod žaloby, napadající správnost skutkových zjištění učiněných žalovanou, dle krajského soudu již v podstatě rozřešil Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, když konstatoval, že se stěžovatelce nepodařilo zpochybnit skutkový stav, o němž se napadené rozhodnutí žalované opírá. Za těchto okolností krajský soud považoval za nadbytečné doplňovat dokazování svědeckou výpovědí vedoucího SGS či vedoucího jiné zkušební laboratoře, stejně jako zprávou o výsledku testování vzorků u SGS z roku 2015, případně ani výsledkem osob přítomných předání a testování stěžovatelčina vzorku motorové nafty. Žádný z uvedených důkazních návrhů nemůže z povahy věci poskytnout informace o shodnosti vzorku motorové nafty testovaného na pokyn stěžovatelky se vzorky testovanými pro žalovanou. Krajský soud rovněž konstatoval, že důkazní břemeno stran v ohledu prokázání shodnosti stěžovatelčina vzorku motorové nafty pak dle zrušujícího rozsudku (a též rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2014 – 65) nese účastník správního řízení. Stěžovatelka však v tomto směru žádný důkazní návrh neuplatnila, byť již v rozhodnutí krajského inspektorátu bylo zpochybňováno řádné skladování a předání kontravzorku laboratoři stěžovatelky. Pokud jde o zbylé žalobní body, konstatoval krajský soud, že neshledal důvod k odchýlení se od jejich řešení v předchozím rozsudku, neboť v tomto směru nebyla jeho argumentace ze strany Nejvyššího správního soudu nijak zpochybněna, a sám kasační soud neshledal původní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným co do důvodů stanovení výše pokuty. Krajský soud tak shrnul, že stěžovatelka nepřišla v průběhu správního řízení o možnost vyjádřit se k obsahu správního spisu a k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť se všemi podklady byla včas obeznámena. Kasační soud rovněž ve zrušujícím rozsudku shledal, že mezi prvostupňovým rozhodnutím a rozhodnutím žalované nedošlo k významnému argumentačnímu posunu, na který by stěžovatelka nemohla v průběhu řízení reagovat.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dále uvedl, že žalovaná nepochybila ani tím, že v dané věci došla k odlišným závěrům, než ke kterým dospěla ve svých dřívějších rozhodnutích vydaných pod č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št a č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö. Důvody pro odlišné závěry vysvětlil ve svém rozhodnutí již správní orgán prvního stupně, přičemž žalovaná se s těmito v rámci posouzení důvodnosti odvolání ztotožnila. Nelze proto dle krajského soudu důvodně namítat, že v tomto ohledu je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Krajský soud dále dospěl k závěru, že uložená pokuta není ve zjevně nepřiměřené výši v její neprospěch, protože nejsou splněny podmínky pro uplatnění moderačního práva soudu. Odůvodnění její výše je sice dle názoru krajského soudu na samé hranici přezkoumatelnosti, ale i přesto je z prvostupňového rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím žalované, zřejmé, že pochybení stěžovatelky bylo správními orgány považováno za závažné s ohledem na výši odchylky od požadovaného minima příslušného parametru motorové nafty a s ohledem na šíři

potenciálně dotčených zákazníků čerpací stanice, u které byla tato nevyhovující pohonná hmota stěžovatelkou dále distribuována. Přitěžující okolností dále byla dle správních orgánů i recidiva stěžovatelky. Krajský soud pak dle vlastní úvahy o přiměřenosti výše uložené pokuty konstatoval, že pokuta byla stěžovatelce uložena ve výši 2 % sankčního rozpětí, přičemž se jednalo již o čtvrtou sankci za prodej nekvalitního paliva. Předchozí sankce vůči stěžovatelce činily 30 000 Kč, 40 000 Kč a v bezprostředně předcházejícím případě pak 80 000 Kč. Pokud stěžovatelka v žalobě namítala, že se žalovaná nyní odchýlila od své konstantní rozhodovací praxe, reprezentované jejími rozhodnutími č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št a

č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö, uvedl k tomuto krajský soud, že tato jsou stěžovatelkou interpretována v rozporu s jejich skutečným obsahem, neboť se týkala odlišných skutkových okolností. Zejména jimi nebyla ukládána sankce za opakovaný správní delikt, případně se jednalo o zcela jiný druh pochybení, přičemž sankce jimi ukládané byly stejně vysoké, ne-li mnohonásobně vyšší ve srovnání s nynější sankcí. Krajský soud posléze dodal, že nyní uloženou sankci 100 000 Kč považuje s ohledem na všechny okolnosti za poměrně nízkou, když dle jeho názoru byly za dané konstelace podmínky pro uložení sankce v rozpětí 5 % až 10 % sankčního rozpětí. Krajský soud proto neshledal důvody ke snížení prvostupňovým rozhodnutím uložené sankce.

Stěžovatelka ohledně důvodů podání kasační stížnosti výslovně odkázala na důvody vyčtené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V obecné rovině tedy tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, dále že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Konečně pak stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka předně ohlašuje, že se v kasační stížnosti blíže vyjadřuje i k závěrům uvedeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť ty jsou součástí napadeného rozsudku a jeho odůvodnění.

Dle stěžovatelky ve správních spisech absentuje podklad pro konstataci dle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu pravíci, že námitka stěžovatelky ohledně systémové chyby v laboratořích SGS se jeví jako účelová a nesubstancovaná. Za podstatné stěžovatelka považuje, že v této věci nikdy takto účelové a nesmyslné tvrzení nevznesla. Stěžovatelka odkazuje na blíže neurčené odborníky v oboru laboratorních postupů zjišťování vlastností paliv, dle jejichž vyjádření nelze dosažení natolik odlišných výsledků u totožného vzorku vysvětlit jinak než chybou v laboratorním postupu při zkoušce aplikovaném. Proto ostatně ve správním řízení navrhla vypracování znaleckého posudku.

pokračování

Za nepřijatelný označuje stěžovatelka závěr Nejvyššího správního soudu, podle kterého by systémová chyba v postupu zkušební laboratoře musela ze své povahy negativně ovlivnit rovněž téhož dne prováděné testování jiných vzorků paliv (konkrétně vzorku 503, který však byl zkušební laboratoří ve všech ohledech shledán vyhovujícím).

Dále se stěžovatelka vymezuje vůči závěru Nejvyššího správního soudu, dle kterého nerozporovala tvrzení žalované, že bylo možné zaměnit identifikační štítky vzorkových nádob (kanystrů) bez zanechání stop takový počin identifikujících. Stěžovatelka podotýká, že ve svém vyjádření k předchozí kasační stížnosti žalované namítla, že „[n]elze přijmout nynější tezi žalované, že žalobkyně úmyslně zaměnila vzorky 502/10/12 a 503/10/12, aniž by pro to měla žalovaná jakýkoli důkaz!!!! Žalovaná opět hypotetizuje bez jakéhokoli důkazu proti žalobkyni.“

Stěžovatelka považuje za více než alarmující, že celým dosavadním postupem nebylo jakkoli prokázáno, že by snad vzorek v jejím kanystru označeném č. 502/10/12 nebyl vzorkem totožným s těmi, jež nechala testovat u SGS žalovaná. Krajský soud naopak konstatoval, že stěžovatelka neprokázala totožnost daných vzorků, což bylo pro stěžovatelku překvapivé, neboť po celé dosavadní řízení bylo nesporné, že stěžovatelčina vzorkovnice byla označena jako č. 502/10/12 a pokud stěžovatelka navrhovala provedení důkazů svědeckými výpověďmi k prokázání takové totožnosti, krajský soud takové důkazní návrhy zamítl. Stěžovatelka tak má za nesprávný názor krajského soudu, dle kterého jí navrhovaný výslech nemůže vyloučit, že k záměně číslovaných nádob došlo již při prvotním odběru na čerpací stanici.

Krom výše uvedeného stěžovatelka uvádí, že v rámci odůvodnění odporu ze dne 10. 4. 2013 navrhla provedení důkazu znaleckým posudkem znalce z oboru paliv. Přesto se správní orgány s tímto návrhem v rámci odůvodnění svých rozhodnutí relevantně nevypořádaly, čímž porušily právo stěžovatelky na spravedlivý proces (k tomuto stěžovatelka odkazuje na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000). Stěžovatelka navrhovala vypracování znaleckého posudku ve věci odborné otázky, kterou správní orgán sám posoudit nemůže, neboť k tomu by bylo zapotřebí odborných znalostí, jež úřední osoby nemají. Toto stěžovatelka namítala již v žalobě, ale krajský soud se s její námitkou v napadeném rozsudku nikterak nevypořádal.

Konečně stěžovatelka namítá, že žalovaná telefonickou konzultací s Ing. P. prováděla výslech svědka, a to bez jakékoli možnosti ingerence stěžovatelky. Došlo tím tedy k porušení zásady kontradiktornosti správního řízení v neprospěch stěžovatelky. Tvrdí-li žalovaná, že šlo pouze o kontakt s odborníkem, pak takové tvrzení by bylo lze přijmout toliko tehdy, pokud by právě Ing. P. nebyla osobou, která provedla laboratorní zkoušku kontravzorku stěžovatelky. Tvrzení žalované, že její rozhodnutí se o rozhovor s Ing. P. nijak neopírá, nelze dle stěžovatelky nijak ověřit a je nutno považovat je za účelové. S tímto se však krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nikterak nevypořádal.

Žalovaná dle svého vyjádření ke kasační stížnosti považuje tuto za nedůvodnou a navrhla, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Jelikož stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, zaplatila soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a kasační stížnost je formálně i obsahově bezvadná, zabýval se Nejvyšší správní soud před posouzením důvodnosti vznesených kasačních námitek otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

Dle ustanovení § 102 *in fine* s. ř. s. je kasační stížnost přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li dále v soudním řádu správním stanoveno jinak. Přípustnost kasační stížnosti je dále upravena ustanoveními § 104 s. ř. s. Z těchto pak pro danou věc připadá v úvahu důvod nepřipustnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Kasační stížnost je (též) nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud přitom ve své rozhodovací činnosti dovodil, že uvedený důvod nepřipustnosti se může vztahovat třeba jen na některé z uplatněných kasačních důvodů, resp. námitek (srov. rozsudek ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 – 106).

Stěžovatelčina kasační stížnost, jak uvedeno výše, je v řadě již druhou kasační stížností proti rozhodnutí krajského soudu ve věci stěžovatelčiny žaloby. Není přitom rozhodné, že první kasační stížnost byla podána žalovanou. Jako nepřipustné je tudíž třeba označit takové kasační námítky, které směřují proti závěrům krajského soudu, jež byly krajským soudem vysloveny v rámci jeho vázanosti zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Nepřipustná je kasační námitka, jíž se stěžovatelka vymezuje vůči závěru o nepodloženosti a účelovosti její žalobní námitky poukazující na možnost systémového pochybení ve zkušebních postupech laboratoře SGS. Krajský soud převzal tento stěžovatelkou nyní rozporovaný závěr ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Obdobně tedy nelze připustit ani námitku, dle níž je nesprávný závěr, že by systémová chyba v postupu zkušební laboratoře musela ze své povahy negativně ovlivnit rovněž téhož dne prováděné testování jiných vzorků paliv.

Vůči závěrům dle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu se stěžovatelka vymezuje i v kasační námitce, kterou je poukazováno na údajnou nepravdivost tvrzení soudu, že nerozporovala tvrzení žalované, že bylo možné zaměnit identifikační štítky vzorkových nádob (kanystrů) bez zanechání stop takový počin identifikujících. Jedná se tudíž rovněž o námitku nepřipustnou; krom toho je z její formulace zřejmé, že pramení buď z nepochopení, nebo z účelového překroucení závěrů zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Kasační soud pouze na okraj připomíná, že stěžovatelka skutečně nerozporovala faktickou možnost (proveditelnost) záměny identifikačních štítků. Samotné její tvrzení, že identifikační štítky nezaměnila, je nepodstatné vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že důkazní břemeno ohledně prokázání mj. i skutečnosti, že obsah kanystru korespondoval s údaji identifikačního štítku, spočívalo na žalobkyni. Právě otázka těžiště důkazního břemene stran prokázání

pokračování

shody označení a obsahu předmětného kanystru stěžovatelky byla Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku zodpovězena. Namítá-li tedy nyní stěžovatelka, že celým dosavadním postupem nebylo jakkoli prokázáno, že by snad vzorek v jejím kanystru označeném č. 502/10/12 nebyl vzorkem totožným s těmi, jež nechala testovat u SGS žalovaná, je taková námitka nepřipustná. Nadto i k otázce možnosti unesení důkazního břemene provedením svědeckých výpovědí zaměstnanců smluvní zkušební laboratoře stěžovatelky se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vyjádřil (negativně), přičemž neprovedení těchto důkazních návrhů stěžovatelky krajský soud odůvodnil zcela konformně s hodnocením Nejvyššího správního soudu. I tato kasační námitka je proto nepřipustná.

Ohledně ostatních námitek je kasační stížnost přípustná, ovšem nikoliv důvodná.

Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s její žalobní námitkou, dle níž v rámci odůvodnění odporu ze dne 10. 4. 2013 navrhla provedení důkazu znaleckým posudkem znalce z oboru paliv, avšak správní orgány se s tímto návrhem v rámci odůvodnění svých rozhodnutí relevantně nevypořádaly. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť shledal, že stěžovatelka takovouto žalobní námitku nevznesla. V žalobě totiž stěžovatelka toliko uvádí, že „s ohledem na velký rozptyl naměřených hodnot u tří provedených laboratorních přezkumů vzorků 502/10/12 navrhl žalobce mimo jiné vypracování znaleckého posudku z oboru ‚paliva‘ za účelem zjištění příčiny takto rozdílných výsledků při měření téhož vzorku.“ Tato konstatace byla stěžovatelkou situována do úvodní (kontextuálně zjevně narativní) části žaloby, přičemž dále však v žalobě není nikterak namítáno, že by se žalovaná či správní orgán prvního stupně s označeným návrhem relevantně nevypořádaly. Krajský soud proto neměl důvod pohlížet na uvedené jako na žalobní námitku a výslovně se s touto vypořádávat.

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že se krajský soud nevypořádal s její výtkou, dle níž žalovaná telefonickou konzultací s Ing. P. prováděla výslech svědka, a to bez jakékoli možnosti ingerence stěžovatelky. Z obsahu soudního spisu krajského soudu, zejména pak z obsahu žaloby a z protokolu o jednání před krajským soudem konaném dne 1. 9. 2016, vyplývá, že tato výtka k zákonnosti postupu žalované byla vznesena prvně až při uvedeném jednání. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že dříve než právě během jednání se o naříkaném postupu žalované stěžovatelka zjevně nemohla dozvědět. Proto bylo namístě, aby se krajský soud k této výtce stěžovatelky v odůvodnění napadeného rozsudku byl vyjádřil, neboť směřovala ke zpochybnění zákonnosti postupu žalované. Postup krajského soudu tedy lze kvalifikovat jako pochybení, a proto je třeba vážit, zda ono pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Již ve svém rozsudku ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, přitom Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelka vytýkala žalované předmětné pochybení při provádění dokazování nedůvodně, neboť z rozhodnutí žalované nelze nikterak vysledovat, že by k jakémukoliv telefonnímu hovoru žalované s Ing. P. došlo, a zejména že by k jeho závěrům bylo přihlédnuto při řešení otázek rozhodných pro posouzení důvodnosti stěžovatelčina odvolání. Proto se Nejvyšší správní soud nemůže než

ztotožnit s reakcí pověřeného pracovníka žalované při předmětném jednání u krajského soudu, tedy že proběhnuvší telefonní hovor byl informativní a nebyl provedením důkazu ve správním řízení a jeho výstupy nebyly podkladem rozhodnutí žalované. V důsledku stěžovatelkou naříkaného postupu žalované tudíž nedošlo k porušení práv stěžovatelky jakožto účastnice správního řízení. Měl-li by za této situace Nejvyšší správní soud pro výše shledanou vadu napadeného rozsudku přistoupit k jeho zrušení a sousledně též k vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, bylo by tak činěno toliko za účelem dodatečného vypořádání stěžovatelčiny výše uvedené výtky, aniž by takový postup v důsledku mohl zavdat důvod pro následné odlišné rozhodnutí krajského soudu ve věci samé.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost, v rozsahu v ní přípustně uplatněných kasačních námitek, neshledal důvodnou. V souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. proto kasační stížnost zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci; nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná, byť procesně úspěšná, v řízení o kasační stížnosti nedoložila, že by v souvislosti s řízením vznikly takové náklady, které by přesahovaly rámec její běžné úřední činnosti. Vynaložení takových nákladů žalovanou přitom nevyplývá ani ze soudního spisu, pročez jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu